

ZÁVADA PÉTER

Hágó

Szánhúzó kutyák a behavazott hágón. A völgybe tartanak. A szurdok tűfokába befűzik loholásuk.

Az északi fény halványzöld derengése, akár a lélek, mely a fenyvesek testéből gomolyogva kiszáll.

Alakok guggolnak a rikító rózsaszín, poliészter sátrak előtt. Nézzük, ahogy a homlokukra szíjazott lámpa

fénycsóvája irányvektorként utat vág magának a havazás koordináta-rendszerében.

És a kutyák cserébe minket figyelnek. A vihar lökései szőrüket fölszántják: forró lihegésük a borzolt hótakarót.

Szürkület

Kiszemel a völgy, legyek húséges nézője, hogy egy bejósolhatatlan mélység peremén valamennyi érzékem látássá tömörüljön.

Végig a szikrázó fehér hegygerincen, hogy azt képzelhessem, a vércsíkot a hóban követem, de mire föleszmélek, megértsem: én vagyok, aki húzom, és a hajtók jönnek utánam fáradhatatlanul.

A táj kétes vendégszeretete, kitartó
bukdácslás a fennsík még belátható
részein. Szemem a szürkülettel fordított
arányban javul, szaglásom kiéleződik.

De az inas test ekkor már nem a sajátom:
a fák között somfordál, éhes fogalom,
fekete ínyét, a fogak pengéit villantva.
Kiölti lila nyelvét, így húti magát.

Hullámozó pázsit-bundájából
frissen kaszált mezők és eljövendő
nyarak illata párolog. Kifeküdnek rá,
átölelném a nyugodt, lélegző dombot.

A róka

Az ugrás közben kimerevített róka
teste fölnyársalva a tekintetek
sugaraira: észlelésünk gyűjtőhelye.
Gondolatban elforgatható.

A látvány egységes, rendezett tér,
a kép mélye felé haladva mindinkább
elhalványul. A képzelt kúp csúcsát
pupillánkba illeszthetjük, míg alapja
rásimul a jelenet síkjára.

Ekkor már nem vagy önmagad:
szőrös jel vagy csupán, saját
veszettséged hozod játékba.
És mi sem tudunk többé megmoccanni.

Csak szemünk pásztáz továbbra is
nyugtalanul, letapogatva tested körvonalait.
A gerinc kifícamodott vonalát,
a bojtos fület, a farkok lángcsóváját.
Villanása beleég retinánkba.